

que l'alsés amb una estrebada. Quan vingué l'hora d'escriure, jo, que havia tret el tinter de l'encals, entre ganxo i ganxo, me'l contemplava a pler per aquell forat com se caragolava mandrós sobre els meus cartipassos. De cop tregué la punta del morro per aquella petita finestra rodona, i estornudà d'una manera tan forta i estranya, sobre la taula, que tota la casa esclafí a riure. El mestre donà un cop de regle sobre la taula, obrint els ulls com dues taronges, buscant inútilment per tot arreu la causa d'aquell soroll. Jo em vaig veure perdut, quan un xicotot que em feia costat va alçar-se, i amb veu d'espignet, va dir a don Laureano:—*El sanyort que fiene una bestia.*—Ja em vaig veure la pedregada a sobre. Me cridà el mesire, i el pupitre, no aguantat per mos brassos, s'alçà amb estrèpit, fent la seva aparició el *Galan* com el dimoni dels Pastorets, per a venir saltironant

al davant meu, que per primera vegada li vaig negar l'amistat, girant la cara com si no el conegués. Pobre company! Així com tantes vegades ens havíem partit el pa, aquella tarda ens parírem els cops de regle; si bé ell se va escapar, i per a mí va ésser quasi tota la partida.

A la vesprada, quan el *Galan* va venir a fer-me festes, cúa baix, amb el morro refregant les rajoles com si n'hagués fet una, quan era jo qui l'havia feta, li vaig preguntar a la mare, amb el cor ple de tristesa i mirat-me'l amb compassió infinita, si els gossos també tenien nostre Senyor i si al cel els tornavem a veure; i com que la mare cuità a riure i la Munda va fer la creu reptant-me per aquelles *blasfèmies*, vaig córrer a amagar el cap en la falda de l'àvia perquè no vegessin com plorava.

ANGEL GUIMERÁ

(De *Quaderns d'Estudi*).

